

РЕШЕНИЕ

№ 14125

гр. София, 24.04.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 13 състав, в
публично заседание на 25.03.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елица Райковска

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **1407** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 197 и следващите от ДОПК.

Образувано е по жалба на Я. П. Д. срещу решение № ПО-135/27.12.2024 г., издадено от Директора на ТД на НАП С.. Моли обжалваното решение да бъде отменено.

Ответникът моли жалбата да бъде отхвърлена. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С атакуваното решение от 27.12.2024 г. е отхвърлена жалбата на Д. срещу постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки /ПНПОМ/ от 12.12.2024 г. С последното е наложен запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, запор върху дружествени дялове и МПС.

В ПНПОМ е посочен размерът на бъдещите публични задължения, а именно 99061,00 лева.

ПНПОМ е издадено на база на искане за налагане на ПОМ /л. 41/.

Приложена е заповед за възлагане на ревизия от 04.10.2024 г. /л. 44/.

Представени са доказателства за компетентност на Х. М. /л. 47/.

От правна страна съдът намира следното:

Оспореният административен акт е издаден от компетентния орган по чл. 197, ал. 1 от ДОПК.

Съгласно чл. 197, ал. 3 от ДОПК съдът отменя обезпечителната мярка, ако длъжникът представи обезпечение в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция или държавни ценни книжа, ако не съществува изпълнително основание или ако не са спазени изискванията за налагане на предварителни обезпечителни мерки по чл. 121, ал. 1 и чл. 195, ал. 5 от същия закон. Съобразно чл. 195, ал. 2 ДОПК обезпечение се извършва, когато без него ще бъде невъзможно или ще се

затрудни събирането на публичното задължение. Обезпеченията трябва да съответстват на вземанията на държавата или общините (чл. 195, ал. 7 ДОПК).

В настоящия случай обезпечение в пари или банкова гаранция не са предложени, поради което не са налице предпоставките за отмяна на обезпечителната мярка на това основание.

Процесните обезпечителни мерки са наложени на основание чл. 121, ал. 1 ДОПК - в хода на ревизия, с цел предотвратяване извършването на сделки и действия с имуществото на лицето, вследствие на които събирането на задълженията за данъци и задължителни осигурителни вноски ще бъде невъзможно или значително ще се затрудни. Съгласно чл. 121, ал. 3 ДОПК предварителните обезпечителни мерки се налагат върху активи, обезпечаването върху които не води до сериозно възпрепятстване на дейността на лицето. Ако това не е възможно, наложените обезпечителни мерки следва да не спират извършваната от ревизираното лице дейност. Съдът намира, че разпоредбата на чл. 121, ал. 3 ДОПК следва да се тълкува съобразно систематичното ѝ място, като се държи сметка на засиления държавен интерес, деклариран в чл. 121, ал. 1 ДОПК - охрана на събирането на публични държавни вземания. Всяко обезпечение неминуемо води до накърняване на имуществената сфера на засегнатото лице, поради което при наличието на съответно имущество нормата на чл. 121, ал. 3 ДОПК предвижда налагането изборително на тези обезпечителни мерки, които не препятстват, или не водят до спиране на дейността на лицето. При липсата на имущество или при неговата недостатъчност, обаче, се налага балансиране между публичния интерес от събиране на евентуалните бъдещи публични задължения и накърнения частен интерес от наложените ограничителни мерки. В случая, доколкото върху притежаваното от Д. недвижимо имущество са наложени ипотечи, поради което същото се явява недостатъчно, наложеният запор се явява единствената подходяща обезпечителна мярка.

За ревизираното лице е налице възможност да иска разрешаване на неотложни плащания във връзка с дейността му – чл. 229, ал. 1 от ДОПК или ако разполага с други активи, годни да обезпечат установяваното му задължение, да поиска замяна на наложените обезпечителни мерки по реда на чл. 199 от ДОПК.

ПНПОМ е мотивирано, като допълнителни мотиви се съдържат и в искането за налагане на обезпечителни мерки /а съгл. ТР 16/75 г. на ВС няма пречка мотивите да са в друг документ от адм. преписка/ относно необходимостта от налагане на обезпечителна мярка. Поради това неоснователни са възраженията в жалбата за немотивираност.

Неоснователни са възраженията в жалбата до АССГ, че публичният изпълнител, респ. Директорът на ТД на НАП С., не би изложил съображения относно наличието, респ. липсата на предпоставките за ангажиране на отговорността на Д. по реда на чл. 19 от ДОПК. Както бе посочено по-горе, в настоящото производство не може да се изследва наличието на публични задължения и техния размер, нито вида им, тъй като те са предмет на друго производство – ревизионното. Характерът на мярката е привременен и поради това чл. 121, ал. 1 от ДОПК не изисква публичното вземане да е безспорно установено по размер, нито пък да е изискуемо – именно по тази причина мярката е предварителна, а РА не следва да е влязъл в сила противно на твърденията в жалбата.

В хода на съдебното производство от жалбоподателя не са ангажирани доказателства, посредством които да се установи неговото финансово и имуществено състояние, респективно, че притежава имущество и/или вземания, достатъчни да покрият стойността на очакваните задължения по ревизионния акт.

С оглед гореизложеното решението на директора на ТД на НАП С. правилно потвърждава ПНПОМ на публичния изпълнител, поради което жалбата следва да бъде отхвърлена.

Съобразно изхода на спора и на основание чл. 143, ал. 4 от АПК, вр. чл. 78, ал. 8 от ГПК, вр. § 2

от ДР на ДОПК (доколкото разпоредбата на чл. 161 от ДОПК е приложима само за производствата по обжалване на РА и на другите актове, които съгласно чл. 144 от ДОПК подлежат на обжалване по реда на Глава деветнадесета) в полза на ТД на НАП - С. следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение по чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, което съдът определя в размер на 100 лева. В този смисъл са например Определение от 23.05.2019 г. по адм. д. № 5709/2019 г., VIII отд. на ВАС; Определение от 04.06.2021 г. по адм. д. № 5237/2021 г., VIII отд. на ВАС; Определение от 16.05.2019 г. по адм. д. № 5351/2019 г., VIII отд. на ВАС; Решение от 29.03.2022 г. по адм. д. № 11765/2021 г. на Административен съд - София-град.

Така мотивиран и на основание чл. 197, ал. 3 и 4 ДОПК Административен съд - София град, III-то отделение, 13-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ ЖАЛБАТА на Я. П. Д. срещу решение № ПО-135/27.12.2024 г., издадено от Директора на ТД на НАП С..

ОСЪЖДА Я. П. Д., ЕГН [ЕГН], да заплати на ТД на НАП С. направените по делото разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: